

militær Jurisdiktion i Henseende til deres Tjenesteforhold. Det var vistnok, om jeg ikke husker meget feil, saaledes med det slesvigste Gendarmerikorps. Jeg skal for Uheldigheds Skyld bemærke, at jeg naturligvis herved ikke sigter til det nuværende preussiske Gendarmerikorps i Slesvig, men til det danske Gendarmerikorps, som var i Slesvig, førend det blev adskilt fra Danmark. Det var, saavidt jeg veed, et fuldstændig militært organiseret Korps, og jeg tror ogsaa, at det stod under militær Ret, men det var alligevel fordelt saaledes til Jurisdiktionerne, at der var tillagt enhver Retsbetjent et vist Antal Gendarmere, som i Almindelighed forbleve paa samme Sted, i alt Fald i længere Tid, og som i det Hele stode til hans Disposition med Hensyn til den daglige Tjenestes Udøvelse. Jeg skal derfor ikke nærmere gaa ind paa dette Spørgsmaal, men kun sige, at jeg tvivler ikke paa, at der med Hensyn til Ordningen af disse Forhold gives Exempler og Mønstre nok fra andre Lande, hvor ganske vist det Forhold aldeles ikke er ukjendt, at Gendarmeriet, skjøndt mere eller mindre militært organiseret, dog hører under et civilt Ministerium. — Ligeledes skal jeg heller ikke gaa ind paa de Enkeltheder, der her ere fremhævede, f. Ex. om det Rigtige eller Urigtige i, at de Paagældende selv skulle holde sig med Heste eller med Uniformer og deslige. Det betragter jeg ligeledes som den Slags Enkeltheder, man nok kunde blive enig om, forudsat at man overhovedet ønsker at gaa den Vej, der her er antydet, og ønsker at komme ind paa en bedre Ordning af Politivæsenet udenfor Kjøbenhavn. Jeg finder det ganske naturligt, som ogsaa den ærede sidste Taler hittede, at naar man — og det er egentlig ogsaa efter min Opfattelse Hovedsynspunktet — saaledes fritager Landet for en meget stor Del, ja, jeg kan gjerne sige, i det Væsentlige fritager det for Udgifter til Politiet, og Statskassen overtager disse Udgifter, saa er det ogsaa billigt baade mod Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, at der hvede disse Tilskud af Statskassen, thi det vilde ikke være stemmende med Retfærdigheden, at Statskassen kun skulde bære disse Udgifter for Landets Bedkommende, men at derimod Kjøbstadskommunerne og Kjøbenhavns Kommune skulde bære dem uden at modtage nogen tilsvarende Lettelse, da jo disse ere ligejaa fuldt Interessenter i Statskassen som Landet. Hvor store disse Refusioner eller Erstatningsbeløb skulle sættes, er naturligvis Noget, der kan være Gjenstand for nærmere Overveelse. For Kjøbenhavns Bedkommende

skal jeg kun udtale, at al Ret og Billighed taler for, at der foregaar en betydelig Forhøielse af det Tilskud, Staten nu yder Kjøbenhavn, thi det er ikke væsentlig blevet forhøiet siden 1863, da den nuværende Ordning blev indført i Kjøbenhavn, uagtet det dog er bitterligt nok, at Byens Udvidelse, den forøgede Folkemængde og mange andre Forhold have medført, at Udgifterne til Politiet ere vorede i en meget betydelig Grad siden den Tid, saaledes altsaa at Kommunen nu kommer til at spæde saa meget Mere af sine egne Midler til Kjøbenhavns Politis Underhold, end den gjorde, som Forholdene vare, den Gang Bidraget blev fastsat i 1863.

J. Pedersen: Jeg skal indskrænke mig blot til et Par Bemærkninger. Jeg vidste selvfølgelig godt, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og hans Medforslagsstiller kun vare Medlemmer af det Udvalg, som behandler Gendarmeriloven; men jeg vidste ogsaa, at det ærede Medlem, som jeg nævnte først, var Udvalgets Formand, og altsaa tør jeg antage, et af de mest indflydelsesrige Medlemmer, og det vilde dog synes jeg, være i høi Grad paafaldende, dersom Udvalgets Formand sammen med et andet Medlem af Udvalget paa egen Haand, uden Forstaaelse med det øvrige Udvalg, gav sig til at indbringe et saadant Forslag i Thinget. Det vilde, forekommer det mig, tyde paa en ganske mærkbar Dødsningstilstand i dette Udvalg. Jeg er derfor gaaet ud fra, at naar de to Medlemmer indbragte dette Forslag, maatte det være i fuld Forstaaelse med de øvrige Medlemmer, og at det kun kunde være sket med deres Billigelse. Der blev af den ærede Ordfører og senere meget stærkt af den høitærede Minister gjort Indvending mod det Udtryk, jeg har brugt, at dette var Gendarmeri paa en anden Maade. Jeg skal dertil kun sige, at med Undtagelse af disse to Talere tror jeg, at samtlige Medlemmer, der have havt Ordet i denne Sag, i det Væsentlige have sluttet sig til den Opfattelse, at det er Gendarmer paa en anden Maade. Jeg skal blot citere et Udtryk af det militære Medlem, som talte før (Blom). Han sagde: „dette Gendarmerikorps, eller hvad man vil kalde det“, og det, der kom fra de andre ærede Talere, gik i ganske den samme Retning. Det er mig virkelig ganske ligegyldigt, om man kalder disse Mennesker Politisoldater eller Soldaterpoliti, det er jo i alt Væsentligt en Opretholdelse af den foreløbige Lov, her er Tale om, Korpsen er forbundet med de samme Omkostninger og væsentlig indrettet paa den samme Maade, det er altsaa Gendarmere paa en anden